

บทนำ

เอนซู ทับจอกคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กก่อนเอนหลังลงพนักเก้าอี้ อย่างอ่อนล้า ช่วงเวลานี้เขากำลังนึกถึงพาราเซตามอลจำนวนหนึ่งกำมือ หรือไม่ก็ยานอนหลับชนิดที่ออกฤทธิ์รุนแรง ที่พร้อมจะพาเขาหลับใหล อย่างไม่ต้องการลืมหัดตื้นขึ้นมามากครั้งในเวลาอันใกล้

ทุกอย่างหยุดที่ความฟ่ายแพ้...แพ้ทั้ง ๆ ที่เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ตัวเองกำลังฟ่ายแพ้ให้กับอะไร

“คุณเป็นคนมีอนาคต ผมเห็นความสามารถ เห็นศักยภาพในตัวคุณ คุณจะพาค่ายเราไปถึงฝั่งของความสำเร็จ”

เอนซูยังจำได้ถึงคำพูดของผู้กำกับละครโทรทัศน์อาวุโสผู้ล่วงลับ และมีฐานะเป็นอาจารย์ของเขา ผู้ที่เขาจะยืมทุกครั้งเมื่อนึกถึง ก่อนที่แรงขับเคลื่อนมหาศาลจะเกิดขึ้นทันทีที่ชีวิตดำเนินมาถึงจุดท้อ แต่คราวนี้

เจนรบกลับยิ้มไม่ออก เหมือนมีบางสิ่งกำลังบอกเขาเป็นนัยว่า ความพยายามทั้งหมดได้เดินมาจนสุดทางเสียแล้ว และยากที่เขาจะเหนี่ยวรั้งความฝันให้เดินต่อไปได้อีก

“ถึงใครไม่สนแต่พี่สน” เสียงของผู้บริหารค่ายละครดั่งขึ้นในหัวจิต “พี่ว่ารบพับโปรเจกต์นี้ลงก่อนเถอะ พี่เข้าใจนะว่ารบเสียความรู้สึกมาก เพราะมันคือละครเรื่องแรกที่รบจะได้นั่งแท่นเป็นผู้นำกับฯ เต็มตัว แต่รบ... พี่ว่าเราลองหาเรื่องอื่นไปเสนอช่องดีกว่ามั้ย พี่กำลังจะพูดในสิ่งที่พี่ไม่อยากพูดเลยจริง ๆ เพราะมันฟังดูไร้สาระเป็นบ้า แต่พี่ว่าเรื่องนี้ก็มีอาถรรพ์แล้วละ”

เจนรบคิดว่ามันไร้สาระเป็นบ้าจริง ๆ นั่นแหละ เขาเพ่งมองกระดาษที่ปักหมุดอยู่บนกระดานไม้ก๊อกหน้าโต๊ะทำงาน จับจ้องไปที่ชื่อโปรเจกต์ ‘สนน้อยเรื่อนงาม’ แล้วพาน้ำแบบไม่มีอารมณ์ขันสักนิด นิทานพื้นบ้านนี่นะหรือจะเกิดอาถรรพ์ได้ ผู้บริหารคงเพี้ยนไปแล้วจริง ๆ

แต่มันก็ชวนเชื่อเหมือนกันไม่ใช่หรือ ?

เขากำลังนึกถึงสาเหตุการตายอย่างสยดสยองของสองนางเอกชื่อดัง ซึ่งตอนนี้สังคมกำลังเวทนาเธอสองคนอย่างเสียสติ เพราะทุกคนกำลังเพ่งตำหนิมาที่เขา และกล่าวหาว่าเขาเป็นผู้ชักจูงนางเอกทั้งสองคนไปสู่จุดจบ ทั้งสองล้วนได้รับบทเป็น ‘พระธิดาสนน้อย’ แล้วมันอาถรรพ์ตรงไหนกันล่ะ ก็แค่คนแรกตายทุเรศไม่เหลือดี และคนที่สองซึ่งมารับบทแทนก็ตายอนาถไม่ต่างกัน เจนรบครุ่นคิดอย่างสับสนบนความไม่เชื่อ

ท้ายที่สุด เขาก็หยิบเรื่องย่อจากนักเขียนบทโทรทัศน์ขึ้นมาอ่านอีกหน เขาต้องการหาคำตอบและหลุดพ้นไปจากคำพูดโง่ ๆ ว่าโปรเจกต์ของเขามัน ‘อาถรรพ์’ เสียที เขาเปิดเรื่องย่ออ่านแล้วพยายามจับจุดที่น่าหวงตามจารีต...

พระวิจิตรจินดา ลีนพระชนม์เพราะถูกพิษพญานาค ไทรหลวง ทำนายว่าอีกเจ็ดปีจะมีพระธิดาต่างเมืองมาชุบชีวิต และได้ครองรักกัน

สามเมืองสน

ตราบกลัปาวสาน

เมื่อครบเจ็ดปีตามคำทำนาย พระธิดาโสหนน้อย ผู้ประสูติออกมาพร้อมกับเรือไม้ไสนหลังเล็ก พระธิดาในยามนั้นทรงเจริญพระชนม์ชีพ สิบห้าพรรษา เกิดข้าวยากมากแฉง และโหรหลวงแจ้งว่าพระชะตาของพระองค์เป็นกาลกิณี พระธิดาจึงจำต้องเสด็จออกนอกเมืองไป

ระหว่างทางได้พบกับพระฤๅษี ซึ่งเป็นองค์อินทร์จำแลงกายลงมา ประทานยาวิเศษให้พระองค์ เพื่อนำไปช่วยรักษาคนตายให้ฟื้น ต่อมาพระธิดาได้พบกับ กุลา สาวชาวป่ารูปชั่วตัวดำที่ถูกงูกัดตาย กุลาได้ชีวิตคืนอีกครั้งจากการช่วยเหลือของพระองค์ กุลาขอติดตามพระธิดาไปยังเมืองแก้วนพรัตน์ เมื่อทราบข่าวว่าพระวิจิตรจินดาสิ้นพระชนม์มานานกว่าเจ็ดปีและรอการช่วยเหลือ

พระธิดาโสหนน้อยได้ช่วยชีวิตพระวิจิตรจินดาจนสำเร็จ แต่ถูกกุลา กลั่นแกล้ง สวมรอยเอาหน้าเป็นพระธิดาแทน...

เจนรบเกือบจะต้องหยุดอ่าน แต่ใช้ว่าเขาจะพบจุดที่น่าสงสัยหรือ กเปล่าเลย...เขาเบื่อหน่ายเรื่องย่อที่อ่านซ้ำมาแล้วจนนับครั้งมิได้มากกว่า แต่เมื่อตั้งใจแล้วว่าจะต้องอ่านให้จบอีกรอบให้ได้ เขาจึงทนอ่านมันต่อไป เรื่องราวหลังจากนั้นมันก็จะไร้อีกละ...พระวิจิตรจินดาสืบหาความจริงเพราะเชื่อว่าพระธิดาโสหนน้อยตัวจริงไม่ใช่กุลา แล้วสุดท้ายเรื่องก็ลงเอยด้วยความจริงนั้นแหละ พระวิจิตรจินดาจึงสั่งประหารชีวิตกุลา พระธิดาโสหนน้อยซึ่งได้เป็นพระมเหสีแล้วยามนั้นก็ขอชีวิตกุลาไว้ แต่เวลาผ่านไปกุลาาก็กลับเข้ามาทำร้ายพระมเหสีอีก ทั้งใส่ร้ายป้ายสี ทั้งผลักพระมเหสีตกบ่อน้ำสีดาจนรูปโฉมอัปลักษณ์ ส่วนตัวเองก็ลงซบตัวในบ่อน้ำสีทองจนสะสวย เรื่องราวกลับพัลวันอยู่ในความแค้นของกุลา จนพอเรื่องเฉลยถูกจับได้อีกครั้ง คราวนี้พระวิจิตรจินดาจึงไม่ละชีวิตกุลาตามคำขอร้องของพระมเหสี

กุลาถูกบั่นคอในคืนเดือนมืด...

“โอ๊ย!”

เจนรบผวาลุกยืนพรวด ทิ้งเรื่องย่อในมือ ขณะที่กายสูงยืงองตัวอย่างเจ็บปวด แต่เขาไม่ได้เจ็บตรงไหนเลยนอกจากบริเวณเดิมที่เคยเป็นนั่นคือที่ลำคอ อาการปริศนาที่ไม่ว่าแพทย์โรงพยาบาลแห่งไหนก็วินิจฉัยไม่ได้ว่าเกิดจากโรคอะไรแน่ ทุกครั้งที่เจนรบเจ็บเสียดรุนแรงที่ลำคอ เขาบอกไม่ถูกหรือกว่าเจ็บที่ภายนอกหรือภายใน แต่รู้ว่าเจ็บมาก เจ็บจนถึงขนาดต้องยกมือสองข้างขึ้นบีบรอบลำคอตัวเองไว้ บางครั้งเจ็บจนยืนอยู่ไม่ไหวต้องหาที่ทรุดนั่ง และหลายครั้งเขาต้องไออย่างหนัก สำรอกเอาเลือดออกมาจนให้เป็นกังวล

มันไม่ใช่โรคที่เขาเป็นตั้งแต่เกิด แต่เหมือนว่ามันเพิ่งจะมาเป็นตอนที่...

“ยินดีด้วยนะรบ ที่ประชุมมอบโปรเจกต์โสนน้อยเรือนงามให้รบนั่งแทนเป็นผู้กำกับฯ เต็มตัว ทำให้ดีนะ มันจะเป็นผลงานแจ้งเกิดของรบดีเลยละ”

อาการประหลาดที่เขาเป็นอยู่ตอนนี้...มันเกิดขึ้นนับตั้งแต่ตอนนั้น

เจนรบเหลือบมองเรื่องย่อที่ตกพื้นทั้งที่ยังยืนก้มหน้า กระดากหน้าสุดท้ายเปิดหงายให้เห็น เขาเพ่งมองดูพารากราฟสุดท้ายของเรื่องย่อแล้วจู้ ๆ โลหิตก็ทะลักพรวดออกมาอีกระลอกหนึ่ง มันหยดลงเปรอะเปื้อนบนย่อหน้าสุดท้ายนั้น...จุดความกลัวของเจนรบให้ตั้งลึกลงไปอีก!

เมื่อกุลาถูกประหารชีวิต พระวิจิตรจินดา กับชายาโสนน้อย-เรือนงามจึงได้ร่วมครองรักกันอย่างมีความสุข

จบบริบูรณ์

เจนรบถ่มเลือดลงพื้น ขณะที่สายตาทอดมองคำว่า ‘จบบริบูรณ์’ ซึ่งถูกกลบกลืนไปด้วยเลือดที่รดเปรอะเลอะไหลไปรวมกันบนคำนั้น

sangmeongson

เขารู้สึกว่าเนื้อตัวเย็นวูบตุจต้องลมสยอง บอกไม่ถูกว่ามันคือสังหรณ์
หรือไม่ แต่มันจะเป็นสังหรณ์ที่เกิดจากอะไรล่ะ...?

ถาแท้ที่จริงแล้วนิทานพื้นบ้านเรื่องนี้...มันอาจยังไม่ถึงคราว
จบลงอย่างบริบูรณ์!

‘บ้า! บ้าไปใหญ่แล้ว! มันจะเป็นไปได้ยังไง!’

บทที่ 1
เปลวไฟจากอดีต

พระตำหนักรินน้ำยามวิกาลยังสว่างไสวไปด้วยคบเพลิง ทหาร และข้าราชการบริพารยังประจำการอยู่รายรอบ ให้รู้ว่ากษัตริย์แห่งเมือง แก้วนพรัตน์ยังประทับอยู่บนตึกนั้น

พระวิจิตรจินดาทรงยืนอยู่บนระเบียงด้านนอก ทอดพระเนตร ลมฟ้าด้วยความคิดพิศวง จนกระทั่งองค์ครักษ์ผู้หนึ่งตรงเข้ามากราบทูล เรื่องที่ทรงเฝ้ารอความคืบหน้าอย่างวุ่นวายพระทัย

“อีกลาตัวร้ายมันตายโหง...ยังนั่งโค้งโคลงตัวกลางสนาม...ลม สวรรค์ชั้นฟ้าบันดาลตาม...เถลิงยามส่งวิญญานพรากมันไป”

“มีใครบ้างประจักษ์เห็นเป็นพยาน...ว่าอีमारูปชั่วตายลงได้...”

“...มีไชยันต์ผู้เดียวไม่มีใคร...เพราะวิกาลประหารได้จึง ปลอดภัยคน”

พระวิจิตรจินดาขยับวงพักตร์รับรู้ แต่กระนั้นดูเหมือนยัง ทรงพิศวงในอาเพศลมฟ้าอยู่มิคลาย ทอดสายพระเนตรไปสู่องค์ครักษ์

ผู้มีนามว่า **สัก** ก่อนตรัสถามอย่างกลางแกลงพระทัยว่า

“ข้ายังข้องใจนักไอ้สักเอ๋ย... โฉนเลยฟ้าร้องให้หมองหม่น...

ราวยังพบวิปริตในจิตคน... จึงดาลดลมหันกล่องทักเมือง”

“หากหมายถึงอีกลาอีหน้าชู้... มันไร้หัวไร้ชีวิตคิดอย่างเอียง...

เพียงข้ามคืนจักกลับสู่ความรุ่งเรือง... อย่าทรงเคืองคิดแค้นเป็น
แสนนาน”

“ให้ข้าเลิกคร่ำแค้นคงมิได้!... อีจัญไรมันเคยจ้องจักแผ้วผลาญ...

ให้ลูกเมียข้าอยู่ทุกซัไร้สุขนาน... ข้าต้องการรู้ชัดว่ามันตาย!”

“ข้ากระหม่อมจะรีบรุดไปมุ่งดู... ให้ได้รู้ชัดแจ้งพระทัยหมาย...”

“รีบไปเถิดข้าจักได้กลับสบาย... ขอได้รู้ว่ามันตายอย่างแท้จริง!”

องค์รักษ์หนุ่มเร่งฝีเท้าออกมาจากตำหนัก จุดหมายคือเรือนพัก
ของเพชรฆาตผู้มีนามว่า **ไชยันต์** ที่แห่งนั้นตั้งอยู่นอกกำแพง
พระราชวัง เพียงไม่นานองค์รักษ์หนุ่มก็ถึงที่หมาย ทว่าพบเพียงสตรี
นางหนึ่งในเรือนพักเท่านั้น

หญิงผู้นั้นมีดวงหน้าคมสวยสะกดใจอยู่ไม่น้อย แววตาหม่น
เศร้า ริมฝีปากอิมหนาเป็นรูปกระจับ หล่อนมีนามว่า **ลออ** เป็นเมียสาว
ของไชยันต์ ไม่ค่อยมีใครรู้จักหล่อนมากนักนอกจากข้าบริวารที่พำนัก
อยู่นอกเขตพระราชฐาน ลอโอก็เหมือนข้าทาสทั่วไปที่ไม่ได้รับอนุญาต
ให้เยี่ยมกรายเข้าเขตพระราชวัง นอกจากจะได้รับพระบัญชาจาก
พระวิจิตรจินดาหรือเจ้านายฝ่ายในเท่านั้น

ลออผู้กำลังง่วนอยู่กับการเก็บผ้าถุงผ้าแถบ หล่อนชะงักเมื่อ
พบองค์รักษ์คนสนิทของพระวิจิตรจินดาปรากฏตัว เป็นนิสัยปกติที่
ข้าทาสจะเกิดความตกใจ ลออคาดเดาไปในทางที่ไม่สู้จะดีนัก กังวล
ไปล่วงหน้าว่าจะมีเรื่องร้อนจากวังหลวงส่งตรงมาถึงหล่อน

“อย่าวางหน้าปริวิตกไปเสียเลย... เจ้าทราชมเชยระงับไว้ให้
ใจนิ่ง... ข้าเพียงขอเวลาอย่าประวิง... อย่ามัวนั่งงไปเรียกไชยันต์มา”

เขาเรียกหาสามีของหล่อน แต่ลอโอก็ยังมีอาจเบาใจลงได้

“มีเรื่องร้อนอันใดในวังหลวง... จึงเดินล่องมาเรียกหาสามี่ข้า...
 เพลานี้พี่ชายยังไม่กลับมา... ได้โปรดท่านบอกข้าให้รู้ความ”

“หาได้มีเรื่องร้อนใดแก่แม่หญิง... สำคัญยิ่งนี้ไว้อย่าใครถาม...
 องค์เหนือหัวมีรับสั่งให้ติดตาม... เพียงขอความแก่พระทัยในงานเมือง”

“แต่ผู้ข้าสนองเพียงงานประหาร... ที่ทุ่งลานแดงฉานอัน
 ลือเลื่อง... ถ้ามีเหตุชวนสงสัยพระทัยเคือง... เกี่ยวกับเรื่องบันค่ออีกุล?”

องค์รักษ์สักทึ่งในไหวพริบของนางล่อนัก จนกังวลว่าหาก
 หล่อนได้ระแวงไปแล้วว่า... นางกุลานั้นตายจริงหรือไม่ ก็อาจเป็นไปได้
 มากกว่าเรื่องที่น่าสงสัยนี้จะซจรขยายไปสู่วงสนทนานักต่อนัก คราวนี้
 ราษฎรคงกินร้อนนอนอยากกันอีกหน เพราะ ‘อีกุล’ ที่ใครก็รู้ว่าช้วนัก
 มั่นรอดตายไปได้!

“หาได้มีสิ่งใดให้ตระหนก”

“ท่านไม่פקความจริงมาสู่ข้า”

“อย่าเร่งเร้าเอาความพระอาญา... เสียเวลาพายุหนุนพายใจ!”

“ประเดี๋ยวก่อนท่านผู้ใจประเสริฐ... อย่าคิดขุ่นเลยเถิดไปถึง
 ไหน... ข้าเพียงใคร่รู้ตามประสาไป... มิได้คิดข่งในพระอาญา”

แล้วองค์รักษ์หนุ่มก็ไม่เสียเวลาตอบคำถามของหล่อนอีก
 เขาเลี้ยวออกมาจากบริเวณนั้น ยังรักษาความลับในพระบัญชาไว้
 ด้วยกลัวว่าไพร่ฟ้าพลเมืองจะแตกตื่นหากได้รู้ถึงความสงสัยในพระองค์

ว่านางกุลามันตายไปแล้วจริงหรือ!?

ไม่ผิดหรอกหากทุกคนจะสงสัย... เพราะตอนนี้เขาเองก็เริ่ม
 เคลือบแคลงใจบ้างแล้วเช่นกัน

ล่องเข้าไปในป่าที่รกชัฏ ผ่านความมืดมิดจากตงอสรพิษ
 นับไม่ถ้วน องค์รักษ์สักยังคงสนองในพระบัญชาของพระวิจิตรจินดาอยู่
 แม้บัดนี้เขาต้องเสี่ยงชีวิตต่อสู้อัษรพิษร้ายอย่างแมงป่องยักษ์และ
 ทุ่งจางสามหัว ผ่านภัยอันตรายจากผีป่ามรณะ ด้วยพรำบทอาคมจาก

ฤกษ์ไว้ในใจอย่างไม่ละช่วง

ในที่สุดเขาก็ตามร่องรอยของไชยันต์ได้สำเร็จ เขาพบกระท่อมที่ดูทรุดโทรมหลังหนึ่งซึ่งปลูกสร้างอย่างเลว ๆ ใต้บริเวณชายป่าริมธารองครักษ์หนุ่มสนทนากับสถานที่แห่งนั้น เหตุใดไชยันต์จึงลอบสร้างกระท่อมไม่ไผ่หลังป่ารกนี้ หรือไชยันต์จะมีเหตุผลอันสำคัญที่จะต้องหลบเลี้ยงสายตาผู้คนในเขตเมือง!

องครักษ์ชักข่มมองกระท่อมไม้นั้นจนเกือบสว่าง และแล้วจึงได้เห็นร่างสูงใหญ่กำยำของไชยันต์ก้าวออกมา ท่าทางของเพชรฆาตหนุ่มดูระแวงระวังอย่างเห็นได้ชัด แต่องครักษ์ก็ยังไม่ประวิงเวลารออีกต่อไป เขาปรากฏตัวจากแนวสุมทุมพุ่มไม้ที่หลบข่ม สร้างความตกใจแก่ผู้ถูกตามหา

“เหตุใดท่านจึงมาถึงที่นี่!”

“มีเรื่องร้อนบัดสีบังเกิดเกล้า”

“เหตุใดท่านจึงร้อนใจให้ตามมา”

“เจ้าไม่เห็นลมฟ้าบ้างอะไร?”

องครักษ์ลกลบสังเกตปฏิกิริยาของไชยันต์ด้วยไหวพริบ ไชยันต์กลืนน้ำลายลงคอใต้ใบหน้าที่ปรากฏความตื่นตะลึงไม่รู้คลาย พลังคิดว่าคงไม่ผิดแน่แล้ว ไชยันต์มีความลับบางอย่างซ่อนอยู่ และหากความลับของเขาจะเลวร้ายดังที่พระวิจิตรจินดาทรงข้องพระทัยอยู่ในยามนี้ละก็...

องครักษ์สักคงจะต้องรับบทเป็นเพชรฆาตสังหารไชยันต์และนักโทษผู้นั้นลงเสียเอง!

“ร่างและหัวอีกุลาที่เจ้าฝัง...มีรับสั่งตามตรงลงมาให้...เจ้าจงบอกสุสานอิจัญไร...อยู่ไหนเดี๋ยวจะขุดมันขึ้นมา”

“พระประสงค์จะดูศพของมันหรือ...อย่าเลยท่านอย่าขุดหรือมันเลยหนา...ร่างมันเนาไม่ชวนทอดทักหนา...อีกุลาตายห้าช้ายันัน”

“แล้วเหตุใดเจ้าจึงมาอยู่ที่นี่...ราวกับคิดหลบลิ้งไต่หนั้น...”

“ข้าจักต้องหลบลี้ผู้ใดกัน...เพียงฝ่าฟันไพร่สนทน์จนหลงมา”

“ข้าจะขอขึ้นเรือนไปนั่งพัก”

“อย่าเลยท่าน! เรือนจะหัก กังวลว่า...เรือนไม้นี้ปลูกอย่างเผลอด้วยเวลา...โปรดท่านพาข้ากลับคืนสู่เมือง”

“ถ้าเช่นนั้นข้าจะพาเจ้ากลับบ้าน...แต่ขอเฝ้าเรือนชานให้สิ้นเรื่อง...ความสงสัยที่ชวนข้าพาขุนเคือง...จักจบเรื่องเคืองใจในเร็ววัน!”

องค์รักษ์สักไม้อร่อยอีกต่อไป เขาพ่นคาถาจุดไฟที่ฤกษ์สีสอนไว้ต่อสู้กับภยันตราย ปลูกไฟเผากระท่อมตรงหน้าจนได้เห็นเปลวเพลิงลุกไหม้!

องค์รักษ์หนุ่มสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนนัก...ว่าไชยันต์มีสีหน้าถอดรูปราวตระหนกเหลือเกิน แต่ทุกอย่างมันสายเกินไปแล้ว ไฟกำลังแผ้วถางทุกอย่างบนเรือนนั้น องค์รักษ์สักพรายยิ้มขึ้นในใจ หากกุลายังมีชีวิตอยู่จริง ๆ ละก็...บ้านนี้หล่อนคงถึงคราวได้ฉิบหายตายตกจริง ๆ เสียที!

องค์รักษ์สักรอให้แน่ใจจนกระทั่งพระเพลิงมอดดับ ตรงหน้านั้นเหลือเพียงตตะโกจากเศษไม้สีดำสนิท ไร้ร่างของมนุษย์และสิ่งมีชีวิตอื่น

“ภารกิจสิ้นสรรพสำหรับข้า...ได้เวลาพาเจ้ากลับเมืองแก้ว...แลทุกสิ่งได้ประจักษ์มิเคลือบแคลว...เสร็จเรื่องแล้วจงรีบกลับคืนพลับพลา...องค์เหนือหัวทรงรอได้ฟังข่าว...ให้พระทัยถึงคราวสำราญว่า...เหตุเคลือบแคลงแรงอยู่ในอุรา...อีกุล่าเป็นผีห่าโดยแท้จริง!”

เปลวไฟนั้นมอดดับลงแล้ว...

มันแผ้วผลาญที่พำนักที่ไชยันต์ปลูกสร้างไว้ให้หล่อน...

หญิงสาวเย็บมกรายออกมาจากมุมมืดของสุ่มทุมพุ่มไม้...

แววตาคมร้ายทอดมองร่างชายสองคนเดินห่างออกไปไกลขึ้น ก่อนจะถูกแนวป่ากลืนหายลับไปกับสายตา...

“ไอ้วิจิตรจินดา มึงแสนเหี้ย!...กูเสียแรงสำแดงรักเหนือทุกสิ่ง...

มิ่งที่กุมอบหัวใจด้วยรักยิ่ง...แต่เห็นจริงเพียงนรกจากใจมิ่ง...
 กุมิดนักหรือที่รักมิ่งยิ่งชีพ...แต่มิ่งถีบมิ่งผลึกใส่มือนึกถึง...กูดายลง
 มิ่งคงไร้จิตคะนึง...มิ่งจึงล่าฆ่ากู่ไม่ละวาง!

หล่อนได้ยินเสียงขู่ออกจากอสรพิษร้ายแวมมาให้ได้ยิน แต่
 พวกมันมิได้ทำให้หล่อนหวั่นกลัวสักนิด ป่านี้หล่อนบุกบันพันฝ่ามา
 ได้ก็ด้วยบทธาคมจากพระฤๅษี ที่ครั้งหนึ่งหล่อนเคยได้มีโอกาสรับใช้
 คราติดตามพระมหาลีโสนน้อยเมื่อนานมาแล้ว บทธาคมนี้ทำให้หล่อน
 ผ่านพันภยันตรายจากสรรพสัตว์น้อยใหญ่มาได้อย่างง่ายดาย แต่มันก็
 ใช้ได้เพียงกับสัตว์ร้ายเท่านั้น หากใช้กับมนุษย์ร่วมเผ่าได้ไม

‘ฟังสังวรไว้เถิดพวกสัตว์ต่ำ...มนตร์ระยำจักทำมิ่งให้ข้าหมาง...
 อย่าได้คิดกำจัดกู่ให้พ้นทาง...ระยาอย่างเจ้าเมืองของพวกมิ่ง!’

จิตสังหารขยาดไปกับสายลม กระทั่งเหล่าสรรพสัตว์นั้นถึงคราว
 สงบเสียง หล่อนยิ้มอย่างเยาะหยันสาแก่ใจ

‘กู่หาใช่ไพร่ทาสแผ่นดินนี้...จงเห็นกูเป็นสตรีผู้งามซึ่ง...อย่า
 ตาบอดอย่างเจ้านายในเมืองมิ่ง...ผู้ไม่เคยซาบซึ่งอีกุลา!’

น้ำตานันหลังรินจากดวงตาคมร้าย กุลา...นี่คือชื่อของหล่อน
 ชื่อที่ใครต่อใครเมื่อได้ยินแล้วก็ต่างชิงชังนักหนา แมต่อนี้หล่อน
 จะหมดจดงดงามไปทั้งสรรพางค์กายแล้วก็ตาม แต่ทุกคนในเมือง
 แก้วนพรัตน์ยังจงเกลียดจงชังและหวังที่จะเข่นฆ่าหล่อนให้ตายทุกเมื่อ

เพียงเพราะทุกคนต้องการสนองพระประสงค์ของพระวิจิตร-
 จินดาพระองค์เดียว!

กุลาหลุบตามองเรือนร่างอันหมดจดของตัวเอง นึกเสียดาย
 ที่วันนี้เหลือเพียงไซ้ขันต์ที่เห็นคุณค่าในตัวหล่อน แม้เขาจะรู้ว่าหล่อน
 โสภาก็ด้วยอิทธิฤทธิ์บ่อน้ำสีทองที่หล่อนพบในป่าลึก บ่อน้ำสีทอง...
 ที่ผู้ใดได้ลงน้ำบ่อนั้นก็จะมีรูปร่างที่งดงามราวกับนางสวรรค์เฉกเช่น
 หล่อนต่อนี้ และความสวยของหล่อนยังมีอาณูภาพที่เหลือร้ายหลงอยู่
 มันดุคกระซอกตัดมหาของไซ้ขันต์ออกมาได้ ถึงขนาดที่เขาขอมไปปด

คนทั้งเมือง ร่ำกว่านั้นคือหลอกลวงเจ้านครอย่างพระวิจิตรจินดาว่า
เขาได้ประหารชีวิตหล่อนไปแล้ว

แต่ความจริงนั้นคือ...ไชยันต์ได้ช่วยชีวิตหล่อนไว้ ในทุ่งลาน
แดงฉานยามที่เขาสวมบทเป็นแพศมฆาตนั้น เป็นเคราะห์ดีเหลือเกิน
ที่พระมเหสีโสนน้อยเกิดประชวรกะทันหัน พระวิจิตรจินดาและทุกชีวิต
จึงต่างรีบรุดกลับเข้าพระราชฐานชั้นในเพื่อเยี่ยมดูอาการ สุดท้ายจึง
เหลือเพียงไชยันต์กับหล่อน

ด้วยเสนาหาที่เขามีต่อความงามของหล่อนยามนั้น...เขาจึง
คิดการอาชญา พาหล่อนหลบหนีแล้วนำศพคนจรไปผูกไว้ที่หลัก
ประหารเพื่อตบตาคนทั้งเมือง!

แต่ที่น่าแค้นแสนแค้นในตอนี้ พระวิจิตรจินดาระบสั่งให้
องครักษ์ตามล่าตัวหล่อนอย่างไม่ยอมละวาง พระวิจิตรจินดาทรงมิได้
เขลาเบาพระปัญญาเลย ทรงหมายจะเห็นร่างอันไร้ชีวิตของหล่อน
สินะ...กุลาคิดอย่างเคียดแค้น!

'ริจักคิดจองเวรกับกูหรือ...จักยี้ดยื้อพยาบาทเฝ้าเช่นฆ่า...กูจัก
คอยกลับคืนนคร...เย้ยอาญาที่มึงมาดม่งต่อกู...จักขอตามราวีโสน...
ให้อักโขทุกษ์ทเวชเพตราหู...ไกลาหลอลหม่านมึงคอยดู...จักได้รู้กุกุลา
มีพ่ายใคร!'

น้ำตาแห่งความคับแค้นยังหลังรินอยู่ แต่แล้วเมื่อเหลียวมอง
กระท่อมซึ่งกลายเป็นซากไม้ไปแล้วก็ต้องพาใจหาย หล่อนมิได้อาลัย
ที่พ่านักเลว ๆ เท่ากับไชยันต์ผู้พลัดพรากไปหรอก นี่เป็นอีกครั้งที่
ความรู้สึกเดียวตายแล่นหวนกลับมากระทบหัวใจของกุลา

หล่อนกำลังจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่กับไชยันต์...

เขาเป็นคนเดียวที่ยังให้ความปรานี...ไม่คิดที่จะเช่นฆ่า...

ถึงกับยอมหลบลิ้นพระอาญาออกมาร่วมใช้ชีวิตกับหล่อน กุลา
นึกถึงเขาอย่างซาบซึ้ง ก่อนจะกรี๊ดร้องออกมาอีกหนเมื่อพบว่าเขา
ถูกพากลับเมืองไปเสียแล้ว

เป็นเพราะไอ้องครักษ์ผู้นั้นแท้ ๆ!

กุลาครุ่นคิดว่ามีวิธีไหนที่จะเรียกไชยันต์กลับคืนมาได้ ขณะที่คิดอย่างหนักหน่วงนั้นเอง หล่อนกวาดสายตาคมร้ายมองไปทั่วอาณาเขตโดยรอบ...

ที่นี่มีลำธาร...ที่นี้เป็นป่าอสรพิษ...

ป่าอสรพิษ...เรียกได้อันนี้คือป่าอาถรรพ์ใช่หรือไม่ ?

หากว่าเป็นเช่นนั้น ป่าอาถรรพ์...ก็ต้องมี...ผีป่า!

ลอออ้มอย่างเปิดเผยทันทีเมื่อเห็นสามีกลับมา...แต่ดูเหมือนเขาจะไร้ความยินดีเมื่อได้พบหน้าหล่อนอีกครั้ง และภาพนั้นเอง ลอออ้มสัมผัสได้...

“พี่ชายหายตัวไปเข้าใจร้อน...ไม่เคยเป็นมาก่อนแต่ครั้งไหน... พี่บอกเข้ามาให้แจ้งประจักษ์ใจ...ว่าพี่หายไปอยู่ไหนมาหนึ่งคืน”

“พี่หลงทางกลางป่าพนาสุร...เกือบอาตรชีพวยกลายเป็นอื่น... เจอผีป่าห้าสัต์จักกีนกลืน...เกือบเป็นศพใต้พื้นพสุธา”

“แล้วเหตุใดองค์เหนือหัวมีรับสั่ง...คนในวังมุ่งออกมาตามหา... หรือจักเกี่ยวเนื่องเรื่องอีกุลา...ตกลงว่ามันตายหายไปหรือยัง!”

“เหตุใดกัน! ที่เจ้าถามถึงเพียงนี้...ก็ตัวพี่ที่บั่นคอห่อไปฝั่ง...”

“ก็อาเพศเมืองเราเตือนประดัง...เหมือนฟ้าสั่งองค์อินทร์ ยินยลกัน”

“เชื่ออะไรไม่เชื่อไปเชื่อฟ้า!”

“แล้วไหนหัวอีกุลาที่พี่บั่น!”

“มันก็อยู่ใต้พื้นดินตรงนั้น”

“ก็พาเข้าไปดูมันให้แจ้งใจ!”

ไชยันต์ปลั่งกระแทกมือหนักลงบนตั่งโต๊ะ อารมณ์เขาแปรปรวนเสียแล้ว

“เจ้าเป็นใครถึงบังอาจมาสั่งข้า!...ถือเป็นเมียมีอาญาใช่หรือไม่...

อย่ากำเริบเสิบसानสำราญไป... ข้าจักไม่กลับมาอีกหากชิงชัง!”

ไซยนต์กระแทกเท้าก้าวออกจากเรือนอย่างไม่สบอารมณ์ เขายังร้อนใจไม่หายเรื่องที่ต้องพลัดพรากกับสาวงามที่หวังจะใช้ชีวิตร่วมกันอย่างกุลา ไฉนต้องมาถูกระแวงจากเมียที่เขาสิ้นรักสิ้นเสนหา แล้วอย่างล่ออีก!

ชายหนุ่มมีอาจรู้ตัวสักนิด ว่ายามนี้เขากำลังถูกลอบสังเกตุการณ์จากนายทหารวังหลวง หนึ่งในกลุ่มคนที่ซ่อนตัวอยู่บริเวณนั้น... นั่นคือ องครักษ์สัก

“ได้ยินความทั้งหมดแล้วสงสัย... ว่าเหตุใดมันร้อนใจตั้งไฟคั้ง... เหมือนมีเรื่องลับลี้ที่บัง... หรือว่านางกุลาร้ายยังลายนวล!”

นายทหารผู้ติดตามองครักษ์สักก็พลอยกังวลใจไปด้วย จึงรีบเตือนเขาว่า...

“หากว่าท่านองครักษ์คิดสงสัย... อัจฉริยะยังคงชีพคอยคินหวน... เราจงรีบสืบหาก่อนฟ้าปรวน... มันอาจหวนกลับมาป่วนถึงในวัง!”

